

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής των Αγίων Πάντων

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Μτθ. ι 32-33, 37-38, ιθ 27-30

Πρωτότυπο Κείμενο

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου

ἄξιος. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ πᾶς ὃς ἀφήκεν οἰκίας ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι».

Νεοελληνικὴ Απόδοση

Εἶπε ὁ Κύριος στους μαθητὲς Του : «Ὅποιος ομολογήσει μπροστὰ στους ἀνθρώπους ὅτι ἀνήκει σ' ἐμένα, θὰ τον ἀναγνώρισω κι ἐγώ γιὰ δικόν μου μπροστὰ στὸν οὐράνιο Πατέρα μου. Ὅποιος ὅμως με ἀπαρνηθεῖ μπροστὰ στους ἀνθρώπους, θὰ τον ἀπαρνηθῶ κι ἐγώ μπροστὰ στὸν οὐράνιο Πατέρα μου». «Ὅποιος ἀγαπάει τὸν πατέρα του ἢ τὴ μάνα του παραπάνω ἀπὸ μένα, δὲν εἶναι ἄξιος γιὰ μαθητὴς μου. Κι ὅποιος ἀγαπάει τὸ γιο του ἢ τὴ θυγατέρα του παραπάνω ἀπὸ μένα, δὲν εἶναι ἄξιος γιὰ μαθητὴς μου. Επίσης ὅποιος δὲν παίρνει τὸ σταυρό του καὶ με ἀκολουθεῖ, δὲν εἶναι ἄξιος γιὰ μαθητὴς μου. Μίλησε τότε ὁ Πέτρος καὶ του εἶπε: «Να, ἐμεῖς ἀφήσαμε τὰ πάντα καὶ σε ἀκολουθήσαμε. Τι θὰ γίνῃ μ' ἐμάς; » Κι ὁ Ἰησοῦς τους ἀπάντησε: «Σας βεβαιώνω πὼς ἐσεῖς ποὺ με ἀκολουθήσατε, ὅταν θὰ καθίσει ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου στὸ μεγάλῳπρεπο θρόνο του, στὸν καινούριο κόσμος, θὰ καθίσετε κι ἐσεῖς σὲ δώδεκα θρόνους, γιὰ νὰ κρίνετε τὶς δώδεκα φυλὲς τοῦ Ἰσραὴλ. Κι ὅποιος ἀφήσῃ σπίτια ἢ ἀδερφοὺς ἢ ἀδερφές ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ παιδιὰ ἢ χωράφια γιὰ χάρη μου, θὰ πάρῃ ἑκατὸ φορές περισσότερα καὶ θὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνια ζωὴ. Πολλοὶ θὰ βρεθοῦν ἀπὸ πρῶτοι τελευταῖοι, κι ἄλλοι ἀπὸ τελευταῖοι πρῶτοι».

Σχολιασμός

Στὴν ευαγγελικὴ περικοπὴ τῆς εορτῆς τῶν Ἀγίων Πάντων ὁ Κύριος, μας ἀναφέρει μιὰ βασικὴ ἀρχή γιὰ νὰ ἀκολουθήσουμε ὅλοι μας τὸν δρόμο τῶν Ἀγίων, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ομολογία τῆς πίστεως. Μας διαβεβαιώνει ὁ Κύριος: Καθένα ποὺ θὰ με ομολογήσῃ μπροστὰ στους ἀνθρώπους ποὺ καταδιώκουν τὴν πίστη μου, θὰ τον ομολογήσω κι ἐγώ ὡς πιστὸ ἀκόλουθό μου μπροστὰ στὸν Πατέρα μου ποὺ εἶναι στὸν οὐρανό. Εκείνον ὅμως ποὺ θὰ με ἀρνηθεῖ μπροστὰ στους ἀνθρώπους, αὐτόν θὰ τον ἀρνηθῶ κι ἐγώ καὶ δὲν θὰ τον ἀναγνώρισω ὡς δικό μου μπροστὰ στὸν Πατέρα μου ποὺ εἶναι στὸν οὐρανό.

Ἡ ομολογία τῆς πίστεως ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ σημαντικότερα στοιχεῖα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας τὸ πέτυχαν αὐτό, ομολόγησαν δηλαδὴ τὴν

πίστη τους στο Χριστό και τον έθεσαν πρώτη προτεραιότητα στη ζωή τους, πάνω από κάθε τι ανθρώπινο και

γήινο, γι αυτό και δοξάστηκαν από το Θεό και τιμούνται από εμάς σήμερα. Και όταν μιλάμε για ομολογία πίστεως, έχουμε βέβαια στο νου μας τους άπειρους μάρτυρες, που θυσίασαν τη ζωή τους προκειμένου να μην αρνηθούν την πίστη τους στο Χριστό. Δεν σκέφτηκαν τίποτα, δεν δείλιασαν μπροστά σε καμία απειλή, δεν κάμφθηκαν από τους πόνους και τα βασανιστήρια, δεν αρνήθηκαν το Χριστό ακόμα και όταν οι τύραννοι θανάτωναν ενώπιόν τους τα αγαπημένα τους πρόσωπα, γονείς, παιδιά, συζύγους. Για τους μάρτυρες της πίστεώς μας το μεγαλύτερο αγαθό, το οποίο δεν μπορεί κανείς να μας αφαιρέσει, είναι ο Χριστός, τον οποίο δεν αρνήθηκαν και γι' αυτό τα ονόματά τους έχουν μείνει αιώνια γραμμένα στο βιβλίο της ζωής.

Η ομολογία ωστόσο της πίστεως στο Χριστό δεν έχει να κάνει μόνο με το σωματικό μαρτύριο, αλλά με την όλη στάση του ανθρώπου, με τη διαρκή παρουσία του Χριστού στην καρδιά και στη ζωή του. Ομολογία πίστεως έδωσαν οι ασκητές της ερήμου, που θυσίασαν κάθε δικαίωμά τους και κάθε άνεση, ακόμα και την καθημερινή τους τροφή, για την αγάπη του Χριστού. Ομολογία πίστεως έδωσαν και οι Πατέρες της Εκκλησίας μας, ποιμαίνοντας το λαό του Θεού με το παράδειγμά τους και με τα συγγράμματά τους, με τα οποία αγωνίστηκαν να μας μορφώσουν εν Χριστώ και να αντικρούσουν τις πλάνες των αιρέσεων. Ομολογία πίστεως έδωσαν και όλοι οι Άγιοι, ακόμα και εκείνοι που παραμένουν άγνωστοι σε εμάς και μόνο ο Θεός γνωρίζει.

Ομολογία του Χριστού καλείται να δώσει ο κάθε πιστός σε κάθε εποχή και σε κάθε περίσταση, σε κάθε πτυχή και δραστηριότητα του καθημερινού του βίου, στην εργασία, στο σπίτι, στις συναναστροφές, στην κοινωνία, στον κάθε μας συνάνθρωπο. Ιδιαίτερα μάλιστα στην εποχή μας, που γίνεται προσπάθεια να περιοριστεί η πίστη στην ιδιωτική ζωή του ανθρώπου, που ο Χριστός και η πίστη μας βάλλεται με νέα μέσα και με πρόσχημα τα ανθρώπινα δήθεν δικαιώματα, ο λόγος του Κυρίου μας θα πρέπει να μας προβληματίσει ακόμα περισσότερο.

Ο Κύριος λοιπόν θέτει ως βασική προϋπόθεση της σωτηρίας μας να ομολογούμε το Χριστό μπροστά στους διώκτες και αρνητές του. Ποιο όμως ακριβώς είναι το νόημα των λόγων αυτών του Κυρίου; Αν κανείς μελετήσει τις αναλύσεις των ιερών ερμηνευτών, θα δει ότι εδώ ο Κύριος δεν ζητεί μία γενική και αόριστη ομολογία. Αλλά ζητεί να τον ομολογούμε με συγκεκριμένο και σαφή τρόπο, να τον ομολογούμε ως Σωτήρα μας και Θεό μας.

Γιατί όμως ο Χριστός μας ζητά μία τέτοια ομολογία; Διότι μέσα στους αιώνες

κανείς δεν αρνήθηκε ότι ο Κύριος είναι ένας μεγάλος διδάσκαλος, προφήτης, αναγεννητής, φιλόσοφος. Κανείς δεν αρνήθηκε το πνευματικό και κοινωνικό του έργο. Το σημείο που ενοχλεί τους διώκτες του Κυρίου είναι ένα και μοναδικό: η θεότητά του. Διότι αυτό καθορίζει τα πάντα στη ζωή μας.

Εάν δεχθούμε τον Κύριο Ιησού Χριστό απλώς και μόνο ως ένα ιστορικό πρόσωπο ξεχωριστό, τότε αυτό δεν έχει καμία επίδραση στη ζωή μας. Εάν όμως τον αποδεχθούμε και τον ομολογούμε ως Θεάνθρωπο Διδάσκαλο Σωτήρα μας, τότε αυτό έχει καθοριστική σημασία για τη ζωή μας. Διότι τότε θα πρέπει να αποδεχθούμε όλα όσα ζητάει από εμάς και να συμμορφώσουμε τη ζωή μας με το θέλημά του.

Ο δρόμος λοιπόν προς την αγιότητα προϋποθέτει όχι μία γενική και αόριστη ομολογία πίστεως, αλλά μία πίστη και ομολογία συγκεκριμένη. Να ομολογούμε τον Κύριο μας Ιησού Χριστό ως «Θεόν αληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα». Και να ζούμε όπως εκείνος θέλει. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να εισέλθουμε στο δρόμο των Αγίων, στο δρόμο του Χριστού.